

Праведне пануваннє

Пантелеймон Куліш

Голубко Музо! Годі сумовати
Да плакатись над сліпотою черні,
Що золотом вцяцьковує палати —
Од світу правди сховища мізерні.

Обіймемось та підемо в левади,
В поля, в луги, в гаї широкошумні,
Чи не розвіємо тяжкої там досади
На узурпації, на захвати безумні.

Глянь-подивись, який в нас "пишний город",
І скільки в нім окраси дорогої!
Дихання нашого не труїть смород,
І деспот мислі не гніте живої.

Піснями тут ми з богом розмовляєм,
Вселенна серцю нашому відкрита,
І області ми ширші осягаєм,
Ніж та бідота, золотом окрита.